

צוללים קדימה: חלק ב' (90-170)
דבורה עומר
הוצאת ספרים יוסף שרברק בע"מ
גדעון

הדמויות
הדמויות העיקריות וחדשות בחלק השני של הסיפור הן דלית, אורי, והאנשים בקבוצה של שחר. דלית היא האחות של אסף. שחר אוהב אותה והיא אוהבת אותו. דלית גרה בקיבוץ עם אסף ואחרי ששחר התחתן איתה, שחר עוזב לגור שם איתה בבית קטן. דלית מבינה ששחר אוהב לצלול, ושאי אפשר לעצור אותו. היא אפילו צוללת איתו פעם אחת. שחר רואה שהיא לא רוצה לעצור אותו כמו שאביו רצה לעשות. אורי היה המנהיג של כל הצוללים. כולם אהבו אותו, אבל יום אחד כשהצוללים היו בהכשרה, הוא לא גמר את התפקיד שלו (מפני שהוא רצה לשמור על כוחו כדי לרקוד הלילה במסיבה). אחרי ששחר מספר עליו למפקד, אורי כועס עליו מאוד. הוא החליט להעניש את שחר מפני שהוא סיפר עליו. הוא בייש את שחר אחרי שהוא חזר מפציעה, ואפילו הרג דולפין ששחר אהב. לילה אחת, אורי התחיל ללעוג לשחר. אבל כשכל הצוללים שומעים שאורי לא גמר את התפקיד שלו בהכשרה, הם כעסו עליו והוא הפסיק לבייש את שחר. באמצע החלק השני, אורי נזרק מהיחידה. האנשים בקבוצה של שחר הם קרובים ועוזרים אחד את השני. כולם יכולים לצלול מצוין, והם לא זונחים אף אחד.

עלילה
החלק השני של הסיפור מתחיל כששחר מבקש להתחתן עם דלית. היא אומרת שהיא חיכתה לזמן הזה לכמה חודשים, ומסכימה. אחרי זה, שחר עוזב כדי לגור איתה בקיבוץ. פעם אחת, בהכשרה, אורי לא גומר את תפקידו מפני שהוא רוצה לשמור על כוחו כדי לרקוד הלילה במסיבה. שחר מגיד למפקד מה שאורי עשה, ואורי קיבל עונש. אורי הבטיח ששחר יצטער, והורג דולפין ששחר אהב. כששחר ניסה להציל את הדולפין, הוא נפגע וצריך להיכנס לבית-החולים. כשהוא חזר, אורי מתחיל לעשות צחוק עליו לפני הצוללים אחרים. אבל כשהאחרים שומעים מה שאורי עשה במים, הם כועסים מאוד ואורי צריך לצאת מהיחידה. דלית לידה בן הראשון שלה, והיא ושחר נותנים לו השם "גל". אחרי ההולדת, שחר כותב מכתב לאביו כדי שהוא יידע שיש לו נכד. אבא עונה למכתב של שחר, הפעם הראשונה בהרבה שנים, ואומר מזל טוב ושהוא חושב על שחר ומתגעגע לו. דלית חושב שאולי אביו רוצה לבקר. היא ושחר שואלים אותו והוא מסכים. שחר פוגש את אביו אחרי כמה שבועות, והם שמחים מאוד מפני שהם לא ראו אחד את השני בהרבה שנים. אחרי זה, שחר ודלית שואלים אותו אם הוא רוצה לגור איתם, והוא מסכים גם לזה. בחודש הבא הוא עוזב לישראל כדי לגור בקיבוץ. אחרי כמה שנים, שחר מקבל את המטלה הראשונה שלו: הוא והאנשים בקבוצתו צריכים לנסוע בצוללת לנמל מצרי ולהכניס בו. בנסיעה שלהם בצוללת, הם פוגשים עם מוקש ימי. הוא מתפוצץ, אבל הצוללים לא נפגעים וכולם מגיעים לנמל. הם נשארים במים ליום, אבל כשיוסו, המנהיג, רוצה ללכת ביבשה, שחר מרים כבל שהיה במים, והרבה אזעקות מצלצלות וכמה חיילים מצריים באים לקחת הצוללים. כולם הולכים לבניין בבסיס המצרי, והמצריים עונים את הצוללים, אבל אף אחד לא אומר דבר. יום הבא, כולם בורחים ושוחים לחרות.

ערכה
נהנתי מהספר הזה הרבה. הספר הוא מעניין, משעשע, ומלא פעולה. נהנתי הרבה מהסצנה שבה אורי מתחיל לעשות צחוק על שחר, אבל בסוף אורי צריך לצאת מהיחידה. גם נהנתי

מהחלק של המטלה בנמל המצרי וכשכל הצוללים ברחו. אני גם חושב שהסצנה שבה שחר פוגש עם אביו היתה מאוד נחמדה ושמחה. התיאורים היו יפים וברורים, ויכולתי לדמיין את הדמויות והתפאורה יפה מאוד. אמליץ על הספר הזה לבנים שרוצים לקרוא ספרי הרפתקאות, אבל אני לא חושב שזה ספר טוב לילדות.

פרק נוסף

כשהאנייה באה אלינו, המלחים הורידו כבל שאנחנו טפסנו, ועמדנו על הספון. על פני המלחים היו חיוכים גדולים. כשכולנו היינו על האנייה, הם הביאו אותנו למרפאה כדי לבדוק שאנחנו בריאים.

"ניצחנו במלחמה!" הם הגידו לנו בהתרגשות, "וברק שש ימים!" האנייה הפליגה לנמל הישראלי הקרוב ביותר, ובדרך סיפרנו על הרפתקאותינו לכל המלחים. סיפרנו על הצוללת והמוקש ימי, על איך שנכנסנו לנמל ואיך התחבאנו את עצמינו במים, על הכבל והאזעקות והמצריים והעינוי. כל המלחים הקשיבו עם עיניים גדולות, כמו שהיינו גיבורים.

כשהגענו לנמל, היו מאות אנשים מחכים לנו. כולם היו שמחים שהיינו בטוחים. יכולתי לראות דלית, גל, ואבא קרוב למקום שבו נרד מהאנייה. רצתי אליהם וכולנו חבקנו אחד את השני.

"או שחר, חשבתי שאבדתי אותך! דאגתי כל כך," דלית אמרה בשמחה. "אני כל כך שמחה שחזרת!"

"גם אני התגעגעתי לך," אמרתי, "אני לא רוצה להישאר אותך עוד פעם." "טבול," אבי חש לי, "חשבתי שאבדתי אותך לפעם השנייה. אני לא רוצה להרגיש כזאת עוד פעם."

"גם אני לא רוצה לאבד אותך, אבא. אני רוצה שנהיה יחד לכל חיינו." פתאום, יוסי בא אלי ואמר:

"הי שחר, ראש הממשלה פה ורוצה לתת לנו מדליות!"

לפני שידעתי מה שקרה, הייתי על בימה גדולה עם ראש הממשלה וחברים שלי. קיבלנו מדליות של כבוד, והייתי גאה מאוד. אנשים אמרו שאני לא יכולתי לעשות את זה, שאסור לי להפליג לישראל, שהשם והמבטא שלי היו מוזרות, ושאני לא אהיה ביחידה. אבל עשיתי את כל הדברים האלה, ומילאתי את חלומי. ברגע הזאת, הייתי האיש הכי שמח בעולם.

אחרי כמה שנים, גל גדל והיינו גרים בבית גדולה מחוץ לתל-אביב. זה היה יום ששי, ואחרי ארוחת הערב שבנו בחדר המשפחה שלנו כדי לנוח. גל אמר שהוא רצה לשמוע את הסיפור של הנמל המצרי. חשבתי שהוא בוגר מספיק, אז התחלתי: "מסביב היה הים חשוך ודומם לעת לילה..."